Román

Místo na nový začátek

Lilly Lucas

přeložil Rudolf Řežábek

Místo NA NOVÝ ZAČÁTEK

LILLY LUCAS

Místo NA NOVÝ ZAČÁTEK

přeložil Rudolf Řežábek

Original Title: A Place to Grow
Copyright © 2023 by Knaur Verlag. An imprint of Verlagsgruppe
Droemer Knaur GmbH & Co. KG, Munich

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Rudolf Řežábek, 2026
Cover © Zero Media, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8628-2

Pro Kyru a Kathinku

OBLÍBENÉ COUNTRY SKLADBY LILAC

Dustin Lynch feat. MacKenzie Porter ✻ Thinking 'Bout You

LANCO ✻ Greatest Love Story

Hailey Whitters ✻ Everything She Ain't

Johnny Cash ✻ I Won't Back Down

Chris Stapleton ✻ Starting Over

Jen Fodor feat. Jordan Grizzard ✻ Some King of Beautiful

Taylor Swift ✻ Love Story

Amos Lee ✻ Wait Up For Me

Priscilla Block ✻ My Bar

Blake Shelton feat. Gwen Stefani ✻ Go Ahead and Break My Heart

Kane Brown ✻ Whiskey Sour

Jake Owen ✻ Made For You

Spencer Crandall ✻ My Person

George Birge ✻ Mind On You

Dolly Parton ✻ I Will Always Love You

Načtěte kód v aplikaci Spotify
a zaposlouchejte se

„Cause I'm what you wanted and you're what I need,
so let's meet in between.
We're gonna be the greatest love story this town
has ever seen."

LANCO, „Greatest Love Story"

Kapitola první

Zvonek nade dveřmi zacinkal právě ve chvíli, když jsem vytahovala plech s horkými borůvkovými cookies z trouby. Překvapeně jsem se podívala ke dveřím. Bylo už po deváté a farmářský obchod měl dávno zavřeno.

„Ahoj," pozdravila jsem svou sestru Juniper, která právě odkládala černý kovbojský klobouk. „Myslela jsem, že jsi na setkání farmářského sdružení."

„Odtamtud právě jdu. Dneska to trvalo jen hodinu." Zavřela za sebou dveře a zvědavě zavětřila. „Páni, co tu tak krásně voní?"

Obešla jsem pult a podala jí plech s upečenými cookies, což pochopila jako svolení, že si může posloužit.

„Auvajs!" sykla potichu, když si konečky prstů vzala sušenku z plechu. Opatrně se do ní zakousla a při žvýkání spokojeně zvedla palec. Když polkla, řekla: „Spáchala jsem na tebe malý atentát. George Radisson se mě právě ptal, jestli bychom zítra dopoledne mohly převzít dva jejich výletní autobusy. Skupinu seniorů z Denveru a bingo klub ze Salt Lake City."

„Zítra dopoledne?"

Omluvně nakrčila nos. „Vím, že máš v tu dobu vlastně zavřeno, ale…“

„… jsou to dva autobusy,“ dokončila jsem za ni větu a pousmála se, protože jsem v duchu slyšela, jak jí v hlavě zacinkala kasa. Dva zájezdové autobusy, to znamená klidně stovku návštěvníků, které June nejdřív provede po naší ovocné farmě a potom je nasměruje do farmářského obchodu, kde všichni podle zkušeností vždycky utratí spoustu peněz. Peněz, které jsme opravdu potřebovali. I když se Cherry Hill po pár těžkých letech pomalu zase dostávala do černých čísel, pořád ještě jsme neměli vyhráno. A mimo sklizeň to byly právě tržby z farmářského obchodu, které nám platily účty a udržovaly banku spokojenou. Koláče a sušenky, které jsem tu prodávala. Džemy, šťávy, octy, likéry a ovocné pálenky. „Můžeš mu to potvrdit.“

„Jseš si jistá?“ June zašilhala na prázdnou vitrínu po mé levici. Poslední dva kousky jablečného koláče jsem těsně před zavíračkou prodala paní Holdenové, jedné ze stálých zákaznic, která pravidelně jezdila až z půl hodiny vzdáleného Grand Junctionu. To, že si mé pečivo časem získalo oblibu i daleko za hranicemi Palisade, mě naplňovalo nepopsatelnou hrdostí.

„Naprosto,“ odpověděla jsem se spikleneckým mrknutím. „Upeču prostě ještě dva koláče a várku sušenek. To by mělo stačit.“

„Můžu ti pomoct,“ nabídla se June, na jejímž obličeji se pořád zračily výčitky svědomí.

„Jen to ne!“ Zavrtěla jsem hlavou tak zoufale, až se sestra rozesmála. Byla dobrá farmářka, ale v kuchyni byla úplně beznadějná. Dělba našich genů byla v tomhle ohledu jasná. June byla po otci a já po matce. Zdědila tátovu vysokou, štíhlou postavu a jeho tmavé vlasy a oči. Já zase jako bych

vypadla z oka své mámě, měla jsem stejné zrzavé vlasy, tutéž světlou pleť a její půvabné ženské tvary. Táta vždycky žertoval, že hledí jako zrcadlem do minulosti, když před ním stojím. Při vzpomínce na něj se mi sevřelo srdce. Od té doby, co dostal infarkt a zemřel, uplynuly skoro čtyři roky. Tak dlouho jsme musely vést ovocnou farmu Cherry Hill bez něho.

„Omlouvám se, že ti takhle ničím volno po práci," vrátil mě Junin hlas zpátky do přítomnosti.

„To nevadí, já jsem stejně neměla nic v plánu."

To byla lež. Půlku odpoledne jsem se těšila na to, že dnes večer začnu s druhou řadou Bridgertonových. Vklouznu do svých nejpohodlnějších tepláků a se sáčkem Doritos na klíně budu sledovat, jak Anthony Bridgerton shání nevěstu. Farma ovšem měla přednost. Moje rodina byla na prvním místě. Vždycky.

„Víš, že jsi fakt báječná?" ozvala se June, jako kdyby mi nahlédla do hlavy. Naklonila se ke mně a dala mi pusu na tvář. Tohle pro ni tak nezvyklé gesto mi znovu ukázalo, nakolik se sestra za poslední půlrok změnila. Moc jí prospívalo, že měla po boku svou velkou lásku Henryho. Působila mnohem uvolněněji a bezstarostněji, jako by z ní spadlo tunové závaží. Minulé léto k sobě po několikaleté odmlce znovu našli cestu. Od té doby Henry žil tady u nás na Cherry Hill a vedl moštárnu na cider v Palisade. Právě teď byl ale na návštěvě své rodiny ve Walesu, protože jeho sestra nedávno přivedla na svět dvojčata.

„Kdy se vlastně Henry vrátí?"

„V neděli." Junin obličej se rozzářil a já jsem jí upřímně záviděla tenhle zcela mimořádný pocit štěstí, který v člověku dokáže vyvolat druhý člověk. Bylo to už dlouho, co jsem něco takového cítila. Celé roky. Od té doby se

v mém životě vyskytlo jen pár nudných rande a nic neříkajících známostí na jednu noc. A Benjamin, se kterým jsem chvíli chodila, než jsem zjistila, že i bublanina mi připadá zajímavější než rozhovory s ním. „Chci ho překvapit večeří," dodala.

„To ne!"

June se zasmála. „Neboj se, obstarám burritos z *Grillu.*" Natáhla ruku, aby si vzala další cookie, ale tentokrát jsem od ní plech odtáhla.

„Tyhle musí vystačit na zítřek," upozornila jsem s předstíranou vyčítavostí a obešla prodejní pult. Odložila jsem podnos, vyklouzla z chňapek a sundala zástěru z věšáku. Byla mátově zelená, potištěná kýčovitými růžemi a dříve patřila mé babičce Phyllis, která vedla farmářský obchod přede mnou. Strávila jsem tady většinu dětství, s pohledem právě na tuhle zástěru a prsty pořád zpola zabořenými do těsta v míse.

„Dobře, tak já tě nechám čarovat," povzdechla si June, když mi uvázala zástěru. Vrhla poslední toužebný pohled na plech a vysloužila si ode mě nesmlouvavé zavrtění hlavou. S tichým zamručením se rozloučila.

„Hele, June," oslovila jsem ji, když už měla ruku na klice.

Ohlédla se přes rameno.

„Proč vlastně nepřevezmou ty autobusové skupiny sami Radissonovi?"

Radissonovi nebyli jen naši bezprostřední sousedi, ale i konkurenti. Vlastnili největší ovocnou plantáž v Palisade a *Radisson Vineyards and Winery,* exkluzivní vinici s ubytováním pro hosty. Chovali jsme se k sobě férově, ale nic jsme si nedarovali.

„To netuším, na to jsem se vůbec neptala." Svraštila čelo, ale pokrčila rameny. „Možná kvůli Boovi."

Zamrkala jsem a čelila náhlému bušení srdce, které to jméno ve mně vyvolávalo. Pořád ještě. „Kvůli Boovi?“

V jejím obličeji se na okamžik mihl překvapený výraz. „Ty to fakt ještě nevíš?“

„Co?“ zasípala jsem.

Zaváhala. Přitom nemohla vědět, že mě následující věta zasáhne silou bucharu. „On je zase zpátky.“

Kapitola druhá

On je zase zpátky. I když June už dávno odešla, tahle věta mi stále v hlavě rezonovala. Poskakovala v ní jako gumový míček. Zběžně jsem listovala ve své kuchařce a přetížený mozek mi pořád dokola přehrával stejný dialog.

„Co myslíš tím ‚zase zpátky'?"

„Vrátil se z Francie."

„Kdy?"

„Včera. Myslela jsem že to víš. Celé město o ničem jiném nemluví."

„Já jsem dnes nebyla ve městě."

„Jsi... v pořádku?"

„Jasně, proč bych neměla být?"

I když June mi předstíranou lhostejnost nespolkla, prošlo mi to. Neměla sklon se v něčem vrtat nebo mámit z někoho tajemství. Nejspíš to bylo tím, že sama dobře věděla, jaké to je nějaké mít. Teprve loni jsme se dověděli, že se během studia v Portlandu provdala – když se na Cherry Hill vynořil jako duch z minulosti Henry. Můj duch z minulosti se jmenoval Bo Radisson. Než stačil proniknout do mé přítomnosti, urputně jsem se ho snažila zaplašit přemýšlením o tom, co mám upéct pro ty dvě autobusové

skupiny. Volba padla na třešňový koláč se třemi druhy čokolády a jablečný koláč s dvojitou posypkou s pekanovými ořechy. Připravila jsem si ingredience a otevřela keramickou nádobu, ve které jsem uchovávala mouku.

„Zatraceně," zamumlala jsem s pohledem na bědný zbytek, který jen taktak zakrýval dno. Zřejmě jsem zapomněla doobjednat mouku. Odebírala jsem ji přímo z *Harvey's Mill,* nedaleké biofarmy, jež zpracovávala své obilí obzvlášť šetrně, čímž v něm zachovávala vysoký obsah vlákniny. V tuhle dobu tam už ovšem nikoho nezastihnu. Krátce jsem se zamyslela. Snad má ještě máma nějaké zásoby v kuchyni. Nechtělo se mi přebíhat do protějšího domu, a tak jsem jí zavolala na mobil. Bohužel ani ona už neměla v kuchyňské skříni dost mouky. Chtě nechtě jsem musela zajet do města a nějakou obstarat. S povzdechem jsem uchopila klíčky od auta, zhasla a zamkla obchod. Venku už byla tma a vzduch voněl jarem, rašící trávou, prvními pupeny a šeříkovými keři rostoucími před farmářskou prodejnou. Právě jim jsem vděčila za své jméno. Když byla máma se mnou těhotná, lékař jí v posledních týdnech nařídil klid na lůžku. Táta jí tehdy nosil do pokoje každý den čerstvý šeřík a ona si tu vůni tak zamilovala, že se nakonec stala mým jménem: Lilac. S teskným úsměvem jsem si vybavila, jak táta vždy dával tuhle historku k lepšímu, a předsevzala jsem si, že mu hned zítra přinesu na hrob kytici šeříků.

Přešla jsem po krátké cestě k našemu obytnému domu a nasedla do tátova starého pick-upu, který jako vždy parkoval před verandou a uvítal mě stařeckým cukáním, když jsem zasunula klíčky do zapalování. Pozvolna jsem se kodrcala po dlouhé štěrkové příjezdové cestě spojující Cherry Hill s hlavní silnicí. S vnějším světem. V noci se všechno ponořilo do neprostupné černi, ale ve dne se tu po

obou stranách rozprostíraly kvetoucí ovocné stromy a louky poseté květinami, a při pohledu do zpětného zrcátka se za naším domem vypínaly Book Cliffs jako rudí obři.

Minula jsem naši poštovní schránku a odbočila na hlavní silnici do Palisade. Když jsem přejela most klenoucí se přes Palisade Creek, dostala jsem se k vjezdu do obce. *Welcome to Palisade – Where life tastes good all year long,* uvítala mě značka s místním názvem, která měla tvar koše s ovocem. Někteří považovali ten nápis za kýčovitý, ale v mých očích se k mému rodnému městu hodil jako žádný jiný. Palisade, malebně vsazené mezi pohoří Book Cliffs na severu, stolovou horu Grand Mesa na východě a památník Colorado National Monument na jihu, bylo proslulé především jednou věcí: ovocem. Na dva a půl tisíce obyvatel připadalo přes třicet plantáží a vinic, které poskytovaly vzduchu svou jedinečnou vůni. Palisade pro mě bylo nejkrásnější místo na světě a považovala jsem za nevýslovné štěstí, že tu mohu žít. Na místě, kde obzor tvořil horský řetězec, kde místo mrakodrapů stály jabloně a třešně a na noční obloze ještě pořád zářily hvězdy. Lidskost a ochota pomoci tu nebyla jen prázdná slova. Lidé se vzájemně o sebe starali a jeden druhému kryl záda. Když můj otec zemřel, rodina to pocítila ještě víc než předtím. Přátelé a sousedi nás celé týdny zásobovali jídlem a potravinami a pomáhali nám na farmě. Ani dříve jsem si nepohrávala s myšlenkou, že odtud odejdu, ani během střední školy, kdy všechny mé kamarádky snily o dobrodružnějším životě a při výběru vysoké školy se řídily tím, jak daleko od Palisade budou studovat. Některé si už vybudovaly život někde jinde, jiné se zase vrátily. Před očima se mi krátce mihl Boův obličej, ale já jsem ho zamrkáním zaplašila a potlačila spoustu emocí, které ho provázely – vztek, bolest, zármutek, stud, zoufalství a osamělost.

Zaparkovala jsem pick-up na ulici a vešla do *Archie's Groceries,* obchodu s potravinami na hlavní třídě, který prodával hlavně regionální produkty. V letních a podzimních měsících se tu dalo koupit i naše bio ovoce – broskve, nektarinky, jablka, hrušky a švestky, které jsme pěstovali na Cherry Hill. Z reproduktorů se linulo rozverné žvatlání rádia.

„Ahoj, Paulo," pozdravila jsem pokladní, když jsem ji míjela, a prošla jsem turniketem. Paula Muldoonová už pracovala u *Archie's,* když můj táta byl ještě teenager. Patřila k městu jako informační značka a já ji zbožňovala za její nádherně bezprostřední přístup.

„Hezký večer, zlatíčko," zatrylkovala, zatímco naprosto klidně projížděla nákup přes pokladní skener. U kasy se v tuhle dobu už moc nedělo a i ve zbytku obchodu panovala pohoda.

Zamířila jsem k regálu s pečicími přísadami a pozdravila majitele obchodu, pana Kowalského, který mi vyšel vstříc se staromódní klipovou podložkou v ruce. Výběr v místním supermarketu byl skromný, ale člověk tu sehnal všechno, co potřeboval. Sehnula jsem se a vytáhla z regálu poslední dva sáčky bio pšeničné mouky. Přitom jsem spíš náhodou koutkem oka zahlédla, co se děje v protější uličce… a ztuhla jsem. Instinkt mi velel okamžitě zmizet, ještě než jsem se mohla přesvědčit, že je to skutečně on. Jestli tam *opravdu* stojí Bo Radisson a naprosto klidně si prohlíží etiketu na lahvi vína. Narovnala jsem se příliš prudce, ukvapeně se otočila – a narazila do pana Diggla, který se zrovna natahoval po balíčku cukru. Leknutím jsem pustila mouku, která s tupým žuchnutím dopadla na zem a zvířila oblak prachu.

„Jejda! Lilac!" zvolal starý pán překvapeně – a až příliš hlasitě.

„Promiňte, pane Diggle," vykoktala jsem zmateně, rychlým krokem vyrazila uličkou a zabočila směrem k pokladně. S trochou štěstí mě Bo neslyšel. S trochou štěstí bych mohla…

„Lilac McCarthyová."

Nebyla to otázka, spíš konstatování. Zastavila jsem se a zavřela oči. Potřebovala jsem chvilku, abych se vzpamatovala. Ten hlas jsem neslyšela celé roky a štvalo mě, že se mi pořád tak dostává pod kůži.

„Bo," pronesla jsem co nejklidněji, když jsem se k němu otočila. Jeho tvář mi byla tak důvěrně známá, jako by poslední roky snad ani neexistovaly. Jako by teprve dnes ráno seděl naproti mně u snídaně. A přitom se změnil – rysy mu zmužněly, z tváře zmizel klukovský výraz a bradu mu teď zdobil upravený vous. Jen jeho oči zůstaly stejné. Zlatavě hnědé. A Boova kůže měla pořád ten zdravý odstín, jaký člověk získá, když tráví hodně času na čerstvém vzduchu. Pokud jsem se nemýlila – a pokud instagram nelhal –, poslední roky pracoval na vinici v Provence, někde na jihu Francie. Mírně přimhouřil oči a mně došlo, že si ho prohlížím až příliš okatě. Odkašlala jsem si. „Vůbec jsem nevěděla, že jsi ve městě."

Koutky úst mu zacukaly, jako by mi nevěřil ani slovo. „Jsem zase zpátky od včerejška," poznamenal neutrálním, naprosto klidným hlasem. To, že ho naše nečekané setkání nevyvedlo z míry zdaleka tak jako mě, nebylo sice překvapivé, ale stejně mě to rozčilovalo. To tiché sebevědomí z něj totiž vyzařovalo vždycky. Sebejistota, kterou vyzařoval, protože přesně věděl, kým je a jak na ostatní působí.

„No, tak tedy… vítej doma," odvětila jsem stručně a začala se přehrabovat v kabelce, abych vypadala, že jsem velmi zaneprázdněná. „Musím už jít."

„Pečeš?“

Překvapeně jsem svraštila čelo.

Usmál se. „Máš na sobě zástěru.“

Zaraženě jsem se na sebe podívala. No to snad ne, v tom spěchu jsem si nechala na sobě zástěru! A co bylo ještě horší – pořád jsem měla na nohou svoje žabky značky Birkenstock! Ne ty stylové se dvěma pásky, co chodí po módních molech, ale ty uzavřené z plsti, v nichž jsou nohy pěkně v teple – a které nikdo nenosí venku. Tedy nikdo kromě mě. Do tváří mi stoupla horkost.

„Mně… ech… došla mouka.“ Mouka! zasténala jsem v duchu a nejraději ze všeho bych zabušila hlavou do regálu. Musím se teď vrátit a…

„Lilac,“ ozval se v tu chvíli hluboký mužský hlas a za Boem se objevil pan Diggle s nákupním vozíkem. „Tu máš, tohle jsi upustila.“ Vřele se usmíval a měl přátelský hlas. V tu chvíli bylo těžké si představit, že ten samý muž ještě před deseti lety naháněl na baseballovém hřišti hrůzu a svou píšťalkou o síle sto dvaceti decibelů trhal ušní bubínky. „Jsi v pořádku? Před chvilkou jsi byla taková…“

„Ano, všechno je v pořádku,“ odpověděla jsem rychle a nasadila úsměv. „Díky, pane Diggle.“ Převzala jsem od něj oba sáčky s moukou, zatímco mi tváře hořely čím dál víc. Pan Diggle mezitím stočil pohled k Boovi a oči se mu rozzářily.

„Bo Radisson!“ pronesl, přičemž zdůraznil jak jméno, tak příjmení. „Už jsem slyšel, že ses vrátil!“ Přistoupil k němu a otcovsky mu poplácal po rameni. „Vypadáš skvěle, chlapče!“

„Zdravím, trenére, je fajn vás vidět,“ odpověděl Bo s úsměvem, který byl mnohem upřímnější než můj. Věděla jsem, že měl svého kouče vždycky rád, i když ho kdysi tvrdě cepoval.

„Maisie měla pravdu. Z tebe se stal opravdový světák!“

Pan Diggle si ho změřil s uznalým kývnutím a já obrátila oči v sloup, ale stejně jsem si nemohla pomoct a znovu přejela Boa zkoumavým pohledem. Měl na sobě úzké džíny, triko vínové barvy a přes to rozepnutou džínovou košili. K tomu šněrovací semišové boty. Nazývat tenhle styl světáckým byla nadsázka století – ale rozhodně to byl pokrok oproti středoškolskému Boovi, který se celý den poflakoval po městě v baseballovém tréninkovém úboru. Všimla jsem si i jiné úpravy vlasů. Možná proto, že poprvé vůbec nějaký účes měl. Místo krátkého sestřihu, jaký nosil dřív, měl teď světle hnědé vlasy delší a lehce nagelované. Přistihla jsem se při myšlence, jaké by to asi bylo, prohrábnout mu je prsty – a v duchu jsem si vlepila facku.

Bo a pan Diggle si živě povídali o baseballu a já vycítila šanci nenápadně se vytratit, když se najednou rozezněl mobil. Reflexivně jsem sáhla do kapsy u kalhot, ale hned jsem si vzpomněla, že můj telefon leží na sedadle spolujezdce. A že můj vyzváněcí tón rozhodně není „I Won't Back Down“. I když je to vážně skvělá písnička. Verze Johnnyho Cashe se mi sice líbí víc než ta od Toma Pettyho, ale…

„Ano, Maisie, zlatíčko?“ vytrhl mě z myšlenek hlas pana Digglea. Podle výrazu v obličeji právě poslouchal šťavnaté kázání. „Hned jsem doma,“ slíbil nezvykle pokorně. Zdálo se, že dnes už píšťalka visí na krku *paní* Diggleové. „Moje Maisie čeká na rajčata,“ vysvětlil nám, když zavěsil. „Vzala si do hlavy, že dneska večer udělá na tvou uvítací oslavu kuřecí salát,“ povzdychl si směrem k Boovi. „Mimochodem, díky za pozvání. Přijdeme moc rádi.“

Bo se usmál, trochu napjatěji než předtím.

„Tak to vám oběma přeju ještě hezký večer.“

Než jsem si stačila uvědomit, že „vám oběma“ už je minulostí a večer po tomhle setkání rozhodně nebude hezký, pan Diggle se rozloučil a zamířil s vozíkem k pokladně. Rozloučení se samozřejmě neobešlo bez toho, aby Boovi ještě jednou pořádně nepoplácal na rameno a neřekl: „Tak zítra!“

„Ty sis uspořádal vlastní uvítací večírek? Páni… To je i na tebe úplně nový level samolibosti.“

Bo přijal můj posměch s úsměvem. „Pozvali mě rodiče. Nechceš taky přijít?“

Zamyslela jsem se – nebo jsem to alespoň předstírala. „Ne, díky.“

„Budou tam hotdogy.“

„Super. Budeme taky hrát chytání jablek zuby a pouštět bubliny z bublifuku?“

Ústní koutky mu zacukaly. „Dřív jsi měla ráda hotdogy.“

„Dřív jsem měla ráda i tebe.“

V očích mu krátce něco zablesklo, ale nevěděla jsem, co to je. Upřímně jsem si musela přiznat, že jsem v Boovi nikdy neuměla číst. V jeho obličeji i držení těla. Byl jako země, kterou jsem procestovala pouze z jedné osminy. Jejím jazykem jsem prostě plynule nemluvila.

„Stejně bych neměla čas. Každé úterý se pravidelně schází organizační výbor.“

„Ty jsi ještě pořád v tom hloupém výboru?“ poznamenal pobaveně.

„Já jsem pořád ještě v tom hloupém výboru a ty jsi pořád ještě kretén. Svět je v pořádku.“

Než stačil něco odpovědět, objevila se vedle něho nějaká žena. Nebyla starší než moje sestra Poppy, asi tak osmnáct nebo devatenáct let, a měla platinově blond pixie sestřih. K bílým culottes kalhotám si vzala volný oversize svetr zastrčený vepředu do pásku kalhot, k tomu lakované

mokasíny. Ještě pořád jsem z ní nespustila oči, když na ni Bo promluvil francouzsky. Přikývla a s úsměvem zamávala balením růžových jednorázových holítek. Bylo zvláštní slyšet Boa mluvit cizím jazykem. Jako by přede mnou stál úplně jiný člověk. To překvapení, které to ve mně vyvolalo, přehlušilo i ten náznak žárlivosti, který jsem zničehonic pocítila. Takže má přítelkyni. No samozřejmě že má. A navíc vypadá jako dívka z obálky Vogue. *Teen* Vogue, ušklíbl se hlas v mé hlavě.

„Lilac… Delphine… Delphine… Lilac," přerušil Bo nepříjemné ticho. Řekl jí něco francouzsky a ona si mě prohlédla – přejela pohledem mou zástěru a domácí pantofle. Nebyl to pohrdavý pohled, a přesto jsem si v tu chvíli přála vypařit se nebo se nechat zabít padající konzervou.

„Tak tedy… hezký večer," vyhrkla jsem, aniž bych čekala na odpověď, a pokračovala dál. Přitiskla jsem mouku k hrudi jako novorozeně a zamířila k pokladně. Za sebou jsem ještě zaslechla Boův smích. Smál se snad mně? Tu myšlenku jsem okamžitě potlačila a položila oba sáčky na pás.

„Ještě v práci takhle pozdě?" zeptala se Paula s pohledem na mou zástěru a zvedla obočí.

„Na totéž bych se mohla zeptat i tebe," odpověděla jsem s potutelným mrknutím.

Chraplavě se zasmála a přehnaně nahlas zavolala směrem k panu Kowalskému: „Aspoň nejsi tak mizerně placená!"

„Platím ti víc než minimální mzdu," ozvalo se mrzutě zpoza regálů.

„Druhý Porsche už je objednaný," zamumlala.

Usmála jsem se, protože jsem tenhle dialog už dávno znala zpaměti. Paula namarkovala zboží a já jí podala desetidolarovku. Koutkem oka jsem zahlédla, jak se Bo a jeho

přítelkyně blíží k pokladně. Zavěsila se do něj a se smíchem do něj šťouchala bokem, který se rytmicky pohupoval.

„To je dobrý," zamumlala jsem, rychle popadla mouku a rozloučila se. Když jsem vyšla ven na čerstvý vzduch, ještě jsem zaslechla, jak mu říká: „Ale ne, zlatý chlapec Radisson nás opět poctil svou přítomností," a zamilovala jsem si ji zase o něco víc. Do plic mi proudil chladný večerní vzduch a měla jsem pocit, jako bych právě otevřela okno v dusné místnosti.

V pick-upu jsem si dopřála chvilku na vzpamatování – na to, abych strávila ten pocit, jako by mi někdo právě příliš rychle strhl náplast. Když se mi tep konečně uklidnil, připoutala jsem se a zasunula klíček do zapalování. Motor běžel nepravidelně, ale naskočil. Dala jsem blinkr a vyjela z parkoviště – ještě jsem ve zpětném zrcátku zahlédla, jak Bo a jeho přítelkyně s hnědým papírovým sáčkem v náručí vycházejí z obchodu. Takže je zpátky. Opravdu je zase zpátky.

Kapitola třetí

Naprosto vyčerpaná jsem následující ráno zírala do své kávy. Pekla jsem až do jedné v noci a zbytek noci strávila přemítáním o setkání s Boem, převalovalo se mi to v hlavě sem a tam, přetáčela jsem to dopředu i dozadu. Ptala jsem se sama sebe, co to znamená, že je zase tady. A proč mě to tak šíleně vykolejilo. Přitom bylo přece jasné, že se jednoho dne vrátí. George Radisson nikdy nedělal tajnosti z toho, že chce brzy předat žezlo svému synovi. A přesto se mi svíral žaludek při představě, že na Boa teď budu narážet neustále – při nakupování, u pumpy, v Grilu nebo ve Very Berry. Neustále budu muset počítat s tím, že se objeví přesně tam, kde zrovna budu já. Tohle je přece Palisade. Malé město, kde se lidé nemohou vyhnout jeden druhému. Zasmušile jsem si lokla kávy, zatímco máma, June a Poppy probíraly úkoly, které nás dnes na farmě čekají. Kromě našeho předáka Javiera a několika sezónních dělníků, kteří přicházeli v době hlavní sklizně, byla Cherry Hill už po generace čistě rodinný podnik. Každý musel přiložit ruku k dílu, i když jsme si mezi sebou určité oblasti rozdělily. June měla na starosti vedení a správu Cherry Hill. Poppy pomáhala June s prací na farmě a kromě toho se starala

o rozšíření našeho stromového hotelu. Máma se většinou věnovala domácnosti. Poté, co jí diagnostikovali roztroušenou sklerózu, musela trochu zvolnit. Její poslední ataka sice proběhla už před lety, ale všichni jsme věděli, že nemoc jen spí a může se kdykoli znovu probudit. Já sama jsem po střední znovu otevřela babiččin starý farmářský obchůdek a prodávala tam naše ovoce a domácí výrobky. Když bylo třeba nebo nastal čas sklizně, pomáhala jsem ale sestrám i s prací na farmě.

„Lilac?" vytrhl mě mámin hlas ze zamyšlení.

„Hm?"

„Ptám se, jestli to stačí, když ti Poppy později pomůže v obchodě? Já musím ještě upéct koláč na oslavu dnes večer."

„Jakou oslavu?"

Přimhouřila oči a pozorně se na mě podívala. „Vždyť jsem to právě říkala. U Radissonových se koná uvítací večírek pro Boa. Jsme všichni pozvaní."

Strnula jsem. „Odkdy?"

„Před chvílí volal," odpověděla máma tónem, který jasně dával najevo, že to také už říkala.

„Bo?" opáčila jsem nevěřícně.

Máma přikývla. „Omlouval se, že je to tak narychlo. Mám vám ale vyřídit, že jste všechny srdečně zvány."

Poppy si povzdechla tak nadšeně, že to přehlušilo moje tiché odfrknutí. „Vždycky jsem se chtěla podívat, jak Radissonovi bydlí."

„Není to žádná šlechta," podotkla June pobaveně a ukousla si kousek toustu.

„Ale jsou bohatí," ozvalo se toužebně z úst mé nejmladší sestry.

„To ještě neznamená, že jsou kvůli tomu automaticky šťastní," zamumlala máma a napila se kávy. Na zlomek

vteřiny mi před očima probleskla Lukeova tvář. Boův mladší bratr byl jedním z mých nejlepších přátel, než v patnácti zemřel na následky operace srdce. Ze dne na den se všechno změnilo. Skleněná bublina bezstarostnosti a lehkosti, která nás do té doby obklopovala, praskla.

„Každopádně mi přijde od Boa hezké, že nás pozval. Měly bychom tam jít a přivítat ho," přerušil mámin hlas tok mých vzpomínek a vrátil mě zpátky k snídani rodiny McCarthyových.

„Já mám poradu," připomněla jsem rychle.

„Aha, no jo. Dneska je přece úterý. To je škoda. Bo by tě určitě rád viděl."

„Viděli jsme se už včera večer."

„Fakt?" zeptala se June a pozvedla obočí.

„Jen chvilku. U *Archie's*. Došla mi mouka a musela jsem ještě na nákup," odbyla jsem to.

„Prý teď mluví plynně francouzsky," pronesla máma s neskrývaným překvapením.

„Se mnou mluvil anglicky," odvětila jsem úsečně.

Poppy se zachichotala.

„Co proti němu pořád máš?" povzdychla si máma. „Jako děti jste si tak hezky hráli."

June se rozesmála. „Ne, tahal ji za vlasy a říkal jí *Lila.*"

„Ani mi to nepřipomínej," zabručela jsem a zamračila se.

„Ale to už je přece dávno." Máma svraštila čelo. „Dneska jste už oba dospělí. A Bo má za sebou opravdu působivou kariéru."

Na rozdíl ode mě Bo po střední škole Palisade opustil a šel studovat management vinařství na Kalifornskou státní univerzitu. Na magisterské studium odjel do Francie, kde po absolvování získal práci na vinici. Tedy alespoň tak se to říkalo v Palisade. Tak to říkal google. Instagram. Většinou

jsem odolala nutkání zadat jeho jméno do vyhledávače, ale občas jsem podlehla. A nikdy jsem se potom necítila dobře.

„Jak už jsem řekla, dneska nemůžu," zamumlala jsem.

„Stačí, když tam půjdeme s mámou jen já a Poppy," přispěchala mi June na pomoc. „Lilac může přijít později, pokud se to její jednání nebude moc protahovat." Nenápadně na mě mrkla. Nikdy jsem jí neřekla, co se tehdy v tom létě mezi mnou a Boem stalo, ale občas jsem měla pocit, že něco tuší.

„Co si na to vůbec obléknout?" přemýšlela nahlas Poppy.

„No, asi trochu víc než tohle," poznamenala máma a podívala se na Poppyiny pyžamové šortky a tenké tílko. „Nechceš už konečně do koupelny? První autobus přijede za deset minut."

Poppy střelila pohledem po nástěnných hodinách. „A jéje." Rychle si nacpala zbytek bagelu do pusy a vyskočila od stolu. Hned nato jsme ji slyšeli, jak dupe po schodech do svého pokoje.

„Změní se to někdy?" povzdychla si máma, napůl v žertu, napůl vážně.

S pousmáním jsem sáhla po hrnku a dopila kávu do dna. Od té doby, co Poppy nechala studií a znovu se vrátila k nám na Cherry Hill, se u nás díky její chaotické povaze a spontánním nápadům nikdy nikdo nenudil. A i když se ona a June zpočátku často hádaly a Poppy převrátila náš každodenní život úplně naruby, už jsem si Cherry Hill bez ní nedokázala představit.

„Já už půjdu do obchodu," upozornila jsem a vstala od stolu. „Tak zatím!"

June na mě kývla. „Zatím!"

Vyšla jsem z domu na verandu a pohladila po hlavě naši labradorku Coco. Jako obvykle se uvelebila přede dveřmi

s ochrannou sítí a věrnýma hnědýma očima pozorovala, co se kolem ní děje. Moc toho nebylo. Aspoň ne v tuhle denní dobu. Bylo chladné jarní ráno. Obloha nad Cherry Hill byla jako malovaná a slunce prosvítalo skrz mlhu, která se ještě držela mezi stromy. Několik ptáků štěbetalo, jinak byl klid. Zamířila jsem k farmářskému obchůdku a na chvilku si přivoněla k šeříku, který kolem sebe šířil nenapodobitelně omamnou vůni.

Prodejna zvenčí vypadala jako zmenšená verze našeho domu – červené dřevěné obložení, bílé okenice a veranda, jejíž přístřešek zdobily závěsné květináče. Chyběla jen houpačka a obrovský jídelní stůl. Odemkla jsem dveře a zajistila je, aby zůstaly otevřené a do místnosti proudil ranní vzduch. Když jsem vstoupila do obchodu, zaplavil mě pocit tepla, jako bych přešla z jednoho domova do druhého. Na první pohled to tady vypadalo stejně jako tehdy, když prodejnu vedla babička. Ale na ten druhý pohled si člověk všiml drobných detailů, do kterých jsem vložila spoustu času a srdce. Krémově natřené stěny, obroušené dřevěné police, zrenovovaná prkenná podlaha, nově naolejovaný prodejní pult. I troubu jsem vyměnila za výkonnější a úspornější model. Jen s babiččinou starou pokladnou jsem se nedokázala rozloučit. I když vypadala, jako by ji někdo ukradl z muzea, milovala jsem ten zvuk, když se otevřela. To cinknutí, které mě dokázalo v jediném okamžiku přenést zpět do dětství.

Vytáhla jsem z kapsy mobil a na Spotify jsem si navolila svůj oblíbený playlist. Z reproduktoru se po propojení s telefonem rozezněla písnička „First Time“ od Trace Bradleyho. Patřila mezi jeho novější skladby a vzpomněla jsem si, jak jsem ji loni slyšela poprvé naživo na broskvovém festivalu. I letos má Trace vystupovat, to už jsem s ním jako předsedkyně organizačního výboru dohodla. Vyrostl

tady v Palisade a své městečko zvěčnil hitem „Small Town Love“, díky čemuž se z něj stal tak trochu náš místní hrdina.

S pobrukováním jsem vynesla koše s ovocem na verandu a postavila je po obou stranách vchodu. Potom jsem rychle prošla regály a ujistila se, že vypadají uklizeně a jsou doplněné, že etikety na sklenicích s marmeládou jsou dobře čitelné a lahve s džusy stojí v jedné řadě. Naklonila jsem hlavu a prohlédla si skleněnou vitrínu s koláči, jestli není špinavá, zamlžila jsem sklo dechem a přetřela ho rukávem.

„Je třeba ještě něco udělat?“ ozval se za mnou Poppyin hlas. „První autobus už přijel.“

„Všechno je připravené,“ zamumlala jsem a setřela pár drobečků z podnosu.

Koutkem oka jsem zahlédla, jak se vyhoupla na pult a volně houpala nohama v úzkých džínách a těžkých šněrovacích botách. Červené tričko si uvázala v pase a blonďaté vlasy zapletla do dvou dlouhých copů, které vykukovaly zpod černého stetsonu. Na chvíli jsem se zamyslela, jak by mi ten klobouk slušel, ale vzápětí jsem tu myšlenku zase zavrhla. Na rozdíl od sester jsem kovbojské klobouky nenosila – s výjimkou sklizně, kdy slunce pražilo tak silně, že jsem mohla vyjít ven jen s ochranným faktorem padesát. A i tehdy jsem si připadala, jako bych byla v přestrojení. Na rozdíl od June a Poppy jsem milovala šaty, sukně a halenky, lehké, splývavé látky s kašmírovými vzory a květinovými potisky.

„I remember the first time I saw you,“ zanotovala Poppy přehnaně procítěně a vysloužila si ode mě odpovídající pohled. V teatrálním gestu si položila ruku na srdce. „The minute my life changed forever.“

Zvedla jsem oči v sloup a rozhodla se na její malou provokaci nereagovat. Sestra country hudbu nesnášela a nikdy si nenechala ujít příležitost mi připomenout, že chlápci jako

Trace Bradley jsou jen burani v kostkované flanelce, kteří patetické sladáky prodávají jako kovbojskou romantiku.

„Můj obchod, moje hudba," pronesla jsem s medovým úsměvem a obešla pult.

„Jo, ale *moje* uši." Ušklíbla se a seskočila z pultu. „Nakonec tady začnou ty babičky ještě tancovat čtverylku, jakmile sem vejdou."

Předvedla pár typických tanečních kroků a já jsem se zazubila a mrkla na hodiny. Podle toho, jak dlouho si dnes dá June na čas, dorazí skupina do farmářského obchodu za dvacet až třicet minut.

„Rozhodně to víc pomáhá při prodeji než to, co posloucháš ty."

Bydlely jsme s Poppy ve stejném patře a naše pokoje sousedily. Stěny neměly nijak silné a Poppyina hudba nikdy nebyla moc tichá.

Píseň mezitím dohrála. Po dvousekundové pauze se ozval nezaměnitelný hlas Joshe Turnera. Jeho hluboký baryton mi pokaždé pronikal pod kůži a Poppy přiměl k tomu, že zasténala a zaklonila hlavu.

Když se nakonec dovnitř nahrnuli senioři – jinak se to opravdu nazvat nedalo, když do mého malého obchůdku vpadla celá horda štěbetajících a upovídaných sedmdesátníků –, pracovaly jsme s Poppy jako sehraný tým. Já prodávala, ona markovala. Já podávala koláč přes pult, ona balila sklenice s marmeládou do dárkových tašek. Regály se vyprazdňovaly bleskovou rychlostí a já musela několikrát pro zboží do skladu. Skoro hodinu naplňovalo obchod cinkání staré pokladny. Zásuvka se otevírala a zavírala, mince cinkaly a platební karty svištěly čtečkou.

„Máte opravdu výjimečný obchůdek, moje milá," pochválila mě poslední zákaznice toho dopoledne, starší paní

se sněhobílými vlasy a laskavýma hnědýma očima, která si koupila sklenici marmelády jako dárek pro dceru.

„Děkuju," odpověděla jsem se širokým úsměvem. Měla totiž pravdu. Do těchto čtyř stěn jsem vložila celé své srdce a vášeň. Práce tady mi pomohla vyrovnat se s máminou nemocí, překonat tátovu smrt. Zapomenout na Boa. V těch nejtemnějších chvílích mého života mi tenhle obchod přinesl světlo – a za to mu budu navždy vděčná.

Zatímco mamka s mými sestrami se večer s čerstvě upečeným jablečným koláčem vydala k Radissonovým, já jsem zamířila na schůzi organizačního výboru na radnici v Palisade. V měsících před broskvovým festivalem, největší akcí roku, jsme se scházeli většinou každých čtrnáct dní. Schůze obvykle mívaly dobrou návštěvnost, takže mě zarazilo, když jsem v obecním sále našla jen svou kamarádku Freyu. Seděla zády ke mně, rozvalená na jedné ze židlí, a líně přejížděla prstem po displeji svého smartphonu. Její uhlově černé vlasy jí splývaly přes opěradlo jako závoj.

„Ty jsi tu zatím sama?" zeptala jsem se a překvapeně mrkla na hodinky. „Co se dneska děje?"

Ohlédla se přes rameno. „Bo se děje," odpověděla se suchým smíchem.

Trvalo mi vteřinu nebo dvě, než mi to došlo. „Všichni jsou na jeho uvítací party?"

„No, půlka města je pozvaná. Ty ne?"

„Jo, jsem."

Vyčkávavě pozvedla tmavé obočí.

„Rozhodně nehodlám vynechat schůzi výboru jen proto, že se Bo Radisson chce nechat oslavovat."

Rozhlédla se po prázdném sále. „Všichni ostatní zjevně ano."

Neubránila jsem se otrávenému povzdechu. „A co ty? Tebe nepozval?“

Od té doby, co Freya loni převzala hotel po své *shimá sání* – její babička trvala na tom, aby Freya do své mluvy aspoň občas zařadila trochu navažštiny a říkala jí tak –, patřila do malého okruhu hoteliérů v Palisade, kam spadali i Radissonovi. I když *Dancing Moon* nedokázal velikostí ani komfortem konkurovat *Radisson Vineyards and Winery,* byl to oblíbený a dobře obsazený maloměstský hotel s hodnocením 4,5 hvězdičky na TripAdvisoru.

„Jo, pozval mě, ale mám takový pocit, že si Bo Radissona v příštích měsících užijeme ažaž.“

„Já už jsem si ho užila víc než dost,“ povzdechla jsem si.

Freya se na mě tázavě podívala.

„Včera jsme na sebe narazili v obchodě.“

V jejích očích se něco zajiskřilo. „A?“

„Co jako myslíš?“

„No, jak vypadal?“

„Neprohlížela jsem si ho tak pozorně.“

Můj lhostejný tón ji očividně nepřesvědčil. „Ale no tak, Lilac. Hoď po mně aspoň pár postřehů.“

Protočila jsem oči. „Vypadá… starší.“

„No to snad né…“

„Proč tě to tak zajímá?“

Stejně jako já ani Freya za našich středoškolských dob nepatřila do Boova okruhu – ten tvořili hlavně baseballisti a roztleskávačky. Přistoupila k nám až v devítce, předtím chodila do školy v rezervaci.

„Jsem jen zvědavá. Neviděla jsem ho už nejmíň dva roky.“

U mě to byly skoro čtyři. Po zádech mi přeběhl mráz, když jsem si vzpomněla na naše poslední setkání. Na ten okamžik, kdy jsem ho zahlédla v zástupu lidí v černém. Na